

РЕШЕНИЕ

№ 2589

гр. София, 30.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 21.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **8865** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е образувано по жалба на „В. Р.” ЕООД – С., с ЕИК *, срещу Решение № ПИ-91/02.11.2010 г. на зам.Д. на ТД на Н. - С., с което е оставена без уважение жалбата му, в качеството му на трето задължено лице против Отказ с изх. № 1053-00-9251/12.10.2010г. на публичен изпълнител при същата дирекция за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 282, ал.2 ДОПК, наложени с Постановление № 622/16.09.2010г. на същия изпълнител чрез заповед върху ликвидно и изискуемо вземане на „Профайл” ЕООД - С. с БУЛСТАТ * от дружеството -жалбоподател.

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите ДОПК.

С жалбата се иска от съда да отмени обжалваното решение, потвърдения с него отказ, като съдът постанови вдигане на наложените заповеди върху сметките на дружеството-жалбоподател, като се иска и присъждане на направените по делото разходи.

Становища на страните:

От страна на „В. Р.” ЕООД в жалбата и в писмена защита се излагат доводи, че вземането, върху което се налага заповед, на основание чл. 202, ал.2 ДОПК следва да бъде ликвидно и изискуемо, което изискване в случая не било изпълнено, тъй като

счита за безспорни представените доказателства, че е направено плащане на 10.07.2009г. на вземането на „П” ЕООД по фактурата, за което вземане е наложен запора, като се твърди и неправилност на възприетата фактическа обстановка относно представения договор за медийно обслужване от 21.05.2010г.

Ответникът – Д. на ТД на Н. – С., чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, поддържат се изцяло доводите, изложени в обжалваното решение.

По делото са събрани доказателствата по административната преписка, представена по делото с писмо с изх. №53-03-2307/26.11.2010г., като не са правени искания за събиране на доказателства в хода на съдебното производство.

Съдът като взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши преценка на доказателствата по отделно и в тяхната съвкупност, след цялостна служебна проверка на обжалвания акт на основанията по чл. 160, ал.2 ДОПК, на основание приложимите към казуса по делото правни норми, намира по направеното оспорване за установено следното:

По фактите:

В производство по налагане на обезпечителни мерки на основание чл.195,ал.1 от ДОПК, вр. чл. 2002 ал. 2 ДОПК, с Постановление № 622/16.09.2010г. , за събиране на изискуемо публично вземане, установено по декларации, със задължено лице „П” ЕООД, е наложено обезпечение чрез налагане на заповест за вземане от трето лице – „В. Р.” О., чрез заповест на банковата сметка в ”Ю и ” за сумата от 2151,56 лв. – съответно л. 37 от делото.

За да се наложи посочената мярка е прието в мотивите на постановлението, че с декларация към 31.07.2010г. представляващият на третото задължено лице признава наличието на ликвидно и изискуемо задължение към „П” ЕООД, в размер на 2151,56 лв.

Приложената декларация по делото е с дата 01.09.2010г., но се декларира задълженията на „В. Р.” О. към дата 31.07.2010 г., сред които изрично е посочено и задължението към „П” ЕООД, в размер на 2151,56 лв. по фактура № 40 /30.06.2009г. 01.09.2010г.

Заповестното съобщение до търговската банка е изпратено на 16.09.2010г. и получено в банката на 21.09.2010г. – л. 40 от делото.

С искане от 24.09.2010г. от страна на „В. Р.” О. е направено искане за отмяна на наложените обезпечителни мерки.

По искането за отмяна публичният изпълнител се е произнесъл по реда на чл. 208,ал.2 ДОПК и е постановил Отказ за отмяна на наложените обезпечителни мерки. На основание същата разпоредба, този отказ, връчен на 14.10.2010г. е обжалван по административен ред с жалба от 21.10.2010г. от „В. Р.” О., по която жалба е постановено и обжалваното пред настоящата инстанция решение. В жалбата са изложени идентични доводи, както тези в жалбата пред съда, посочени по-горе.

С Решение № ПИ-91/02.11.2010 г. на зам.Д. на ТД на Н. – С., ответникът е възприел изцяло изложените мотиви в акта на публичния изпълнител - Отказа Отказ за отмяна на наложените обезпечителни мерки, издаден на основание чл.

208,ал.2 ДОПК.

По допустимостта на жалбата:

Обжалваното решение е връчено на 10.11.2010 г., а жалбата до съда е с дата 17.11.2010г., видно от клеймо на пощенския плик за изпращането ѝ – л. 12 от делото, с което е спазен 7-дневния срок, изрично посочен в решението.

Съгласно чл. 208, ал. 3 ДОПК, решението на ответника, постановено по жалба по административен ред подлежи на обжалване по реда на чл. 197 ДОПК, в това число и пред съд, с оглед на което жалбата е допустима. В случая не е относимо ограничението по чл.197, ал.5 ДОПК за третото лице, тъй като се касае за различна от запор на вещ обезпечителна мярка – запор на вземане.

Правни изводи на съда:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по чл.208,1 ал.2 ДОПК - зам. Д. на ТД на Н., в период на отсъствие на титуляра, изрично определен да го замества и изпълнява функциите му, видно от представените доказателства за отпуск на титуляра и изрична заповед за заместване – заповедите на л. 64 и 65 от делото.

Както се установява от фактическа страна, жалбоподателят „В. Р.” ЕООД е трето лице в образуваното изпълнително производство, в рамките на което за събиране на публични задължения на „П” ЕООД, е наложена обезпечителна мярка запор върху вземането на това дружество именно от „В. Р.” ЕООД.

В мотивите на решението неправилно е прието, че публичният изпълнител, като се е произнесъл по искането на трето лице, се е произнесъл по допустимо искане за отмяна на наложена обезпечителна мярка. Съгласно чл. 208, ал.1 ДОПК, отмяната на наложеното обезпечение се извършва от публичния изпълнител служебно, или по искане на длъжника. Третото лице не е легитимирано съгласно същата разпоредба да прави такова искане, такова право не произтича и от друга правна норма.

Следователно, публичният изпълнител като е разгледал по същество искане за отмяна на наложени обезпечителни мерки от трето лице, а не от длъжника, в противоречие с изискванията на чл. 208,ал.1 ДОПК, не е упражнил предоставено му от закона правомощие, в нарушение и на чл. 2 ДОПК – на принципа за законност.

В случая когато третото лице е засегнато от изпълнителното производство чрез запор на вземане, което счита, че не дължи, е приложима разпоредбата на чл. 269 ДОПК - за защита на правата на третото лице по исков ред чрез иск срещу взискателя и длъжника.

Обжалването на административен акт на директора на ТД на Н. във връзка със събирането на публични държавни вземания не създава задължение за настоящия съд да проведе исково производство по чл. 269 ДОПК, тъй като този орган няма качеството на взискател по смисъла на този кодекс, предвид правомощията му по чл.11, ал.1, т.5 ДОПК само да организира и ръководи обезпечаването, събирането и отчитането на публичните вземания. Освен това в различните хипотези по ДОПК – например чл. 268 ДОПК, взискателят също е легитимиран да обжалва действията на публичния изпълнител, в това число и по административен ред, което е още едно основание за недопустимост директорът на ТД на Н. да бъде страна в производството

по събиране на публични държавни вземания като компетентен орган да осъществи административен контрол върху тези действия и актове.

Също така по арг. от чл. 27, ал. 2, т. 5 АПК вр. пар. 2 ДР ДОПК, е следвало да бъде преценено изискването за правен интерес от искането на третото лице, предявено с правно основание чл. 208, ал. 1 ДОПК, а такъв е липсвал, тъй като изрично е предвиден друг ред за защита за това лице.

Следователно, съдът следва да постанови отмяна на обжалваното решение, да обяви отказа на публичния изпълнител за нищожен и вместо него да постанови оставяне на искането от 24. 09. 2010г. на третото задължено лице – „В. Р.” О. без разглеждане, и да постанови прекратяване на производството, образувано по същото искане.

На основание изложеното, тъй като искането от 24. 09. 2010г. на дружеството-жалбоподател в качеството му на трето лице не подлежи на разглеждане по същество пред публичния изпълнител и при обжалването по административен ред, то чл. 208, ал. 3 ДОПК е неприложим и при съдебното обжалване. Съдът в този случай няма правомощие да постанови отмяна на наложените обезпечителни мерки с Постановлението на публичния изпълнител по отношение на същото дружество, с оглед на което това искане не следва да се разглежда по същество на посочените основания в същата разпоредба.

Водим от изложеното, Административен съд С.-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „В. Р.” ЕООД – С., с ЕИК *, срещу Решение № ПИ-91/02.11.2010 г. на зам.Д. на ТД на Н. - С., и ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Отказ с изх. № 1053-00-9251/12.10.2010г. на публичен изпълнител при същата дирекция за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 282, ал. 2 ДОПК, КАТО ВМЕСТО СЪЩИТЕ ПОСТАНОВЯВА:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искане от 24.09.2010г. на „В. Р.” ЕООД – С., с ЕИК *, в качеството му на трето лице за отмяна на наложени с Постановление № 622/16.09.2010г. на публичен изпълнител при ТД на Н. – С., запор на банкова сметка на „В. Р.” ЕООД – С., с ЕИК * за вземане на „П” ЕООД - С. с БУЛСТАТ *.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Административен съдия: